

hield en die bedoeld was als polemiek tegen den Franschen imperialistischen scherprijper Tardieu is hiervan een van de bewijzen. Niemand zal wel aannemen dat de heer Curtius in ernst geloofd aan zijn eigen woorden, als hij beweert, dat het de bedoeling van het verdrag van Versailles was dat Duitschland moest ontwapenen, opdat de andere grootmachten hierin zouden kunnen volgen. Niemand geloofd dat Tardieu vermindering van het reusachtig gevorderde Franche militarisme zelfs maar in overweging wil nemen. In waarheid beteekent de rede van Curtius dan ook dat de Deutsche bourgeoisie de tijd gekomen acht om, eventueel geruustend door nieuwe bondgenooten, het eigen militarisme voorzover dit niet reeds in het geheim geschied is, weer op te bouwen. Ook in dit opzicht dus een verscherping van de situatie voor het Deutsche proletariaat. Moge de Deutsche arbeidersklasse uit de jongste ontwikkelingen en uit de twaalf jaren geldzakrepubliek leeren, dat zij slechts kan overwinnen en het imperialisme niet de geheele wereld den gevordersten slag toebrengen, door politiek de partijen van Weimar en de Hitler-benden beiden naar den duivel te jagen. Moge het jong inzien dat het slechts overwinnen kan door de eigen — in den steek gelaten — klasse-organisatie weer op te bouwen en de bourgeoisie uit te schakelen uit het bedrijf en staat. Meer dan ooit wordt nu voor het Deutsche proletariaat de opbouw van zijn klasse-organisatie en daardoor van zijn dictatuur als klasse een kwestie van leven of onder gaan.

Oostenrijk.

In Oostenrijk waren naar men weet eveneens verkiezingen. In dit land heeft de uitwerking van het proletariaat door het internationale bankkapitaal als het kan nog krasser vormen aangenomen dan in Duitschland. De Oostenrijksche bourgeoisie is zoowel in zijn binnenlandse als in zijn buitenlandse politiek door het buitenlandse bankkapitaal aan handen en voeten gebonden. Ook hier komt een lokaal beperkt fascisme, als uitgang van het groeiende verlangen van wat meer zelfstandigheid van de nationale bourgeoisie, sterker opzetten. Hoe innig de verbinding van „fascisme“ en „democratie“ kan zijn, blijkt wel hieruit, dat de partij van dezelfde Paap Seipel, die met zijn partij de verkiezingen is ingegaan onder fascistische leuzen, thans, na de nederlaag van zijn fascistisch blok, weer herid is, samen met „Schober, thans „democratisch“, te gaan regeren.

Een bewijs teneer er voor dat leuzen als „fascisme“ of „democratie“ slechts middelen zijn om op de eene of op de andere manier het proletariaat te onderdrukken.

Van meer dan Oostenrijksch belang is in deze parlementsmedie het feit van het onderzoek naar wapenvoorraden door den scherprijper Vaugoin bij de officiele arbeiders beweging. Vaugoin is intusschen opgenomen in „democratische“ regering van Schober en de nieuwe „democratische“ regering van Schober opent de deur aan de zoodanig weer de loyaal steun van de sociaal imperialisten. Dat Vaugoin wapenvoeren heeft kan ons overvieschillig laten. Van meer belang is de wijze waarop de „roode“ partijchef Deutsch deze zaak verdedigt. Volgens hem was er een geheime overeenkomst tusschen de regering en zijn partij gesloten, waarbij wapenvoorraden, die vernietigd hadden moeten worden, in van dubbele sloten voorziene magazijnen opgehouden werden. Merkwaardig hoe deze heeren „democraten“ en „ontwepenaars“ „intern. overeenkomsten“ nalieven. Van belang is echter dat de overeenkomst tusschen de roode papen en de zwaarte democraten, diende om den Oostenrijksche arbeiders gewapend hand eventuele invallen van „Italiaansche benden“ te laten keeren. De partijchefs van de 2e Internationale, zijn, dit Oostenrijksche geval bewijst het weer, samen met hun nationale bourgeoisie bezig een nieuwe orlogsmacht te kweeken. Wij waarschuwen de arbeiders echter zich hierdoor niet te laten vangen. Fascisme en democratie het zijn beide vormen van dictatuur over het proletariaat. De Oostenrijksche arbeiders hebben er geen belang bij zich voor één van die vormen in het belang van het imperialisme te laten slachten.

Frankrijk en Italië.

In dit verband is voor de verscherping van de internatonale verhoudingen onder invloed van den toenemende crisis, de grooter wordende verwijdering tusschen het fransche en het italiaansche imperialisme van buitengewoon belang. Tegenover het imperialistische fransche streven om de leiding der West-Europeesche politiek in handen te krijgen, staat de toenemende ital. expansie-drang. Deze expansie-drang, die het Fransche imperialisme als scherpsten tegenstander op zijn weg vindt, wordt nog versterkt door de groeiende economische crisis in Italië. Het is natuurlijk demagogie als de chefs van de tweede Internationale de massale werkoosheid in Italië als een speciale schuld van het „fascisme“ voorstellen. Wat dit heft is het in Italië niet slechter of beter gesteld als in de „democratische“ landen. Dat ook Mussolini zijn heil slechts weet te zoeken in de afbraak van het arbeidersloos, is duidelijk. Het blijkt alleen dat hij, waarschijnlijk omdat hij geen sociaal-democraten bij de hand heeft om hem te steunen, wat meer moeite heeft om de loonafbraak door te zetten. Dan de Brüning-dictatuur in Duitschland. Zeker is echter dat onder invloed van den scherper wordende crisis, de imperialistische tegenstelling tusschen Frankrijk en Italië groeit. Deze elkaar kuisende en tegenstrevende imperialistische groeperingen bedreigen beiden evenzeer het leven van het proletariaat. De Fransche bourgeoisie die zich tot aan de tanden wapent, weet in deze imperialistische belangensrijf op zeer sluwe wijze partij te trekken van de begrijpelijke

haat die tegen Mussolini en zijn zwarte benden onder de Europeesche arbeiders leeft. Zij staat allerlei anti-fascistische groeperingen oogluikend toe, zicu tegen Mussolini te organiseren. Wij waarschuwen de arbeiders daarom tegen elk mededelen aan de speciale anti-fascistische acties die door speciale „Lijst“ op touw worden gezet. In waarheid wordt hiermede een nieuwe imperialistische oorlogstemming in het proletariaat gekweekt. Wij wijzen in dit verband ook nog op de schijnheilige verkieling van onzen nationalen Albarada in de klatskamer in den Haag gedaan, waarin hij zei dat het oorsgesprek „speciaal afschiet in de „fascistisch“ geregeerde landen. Dit is een leugen, en wel een imperialistische leugen. De imperialistische doeleinden van Frankrijk, het protectionistische imperialisme van Engeland, het zeer even groote oorlogsgesprek, als het buitensidige fascisme van Mussolini is dan niet Frankrijk tot te tauden gewapend? Wil dan Engeland ook naar iets van zijn maritieme macht inboeten?

Gaan er dan geen geruchten dat Frankrijk, om zijn imperialistische insluitings-politiek tegen Italië te versterken, met Engeland geheime besprekingen voert om zich als vierde in den bond — met uitsluiting van Italië — aan te sluiten bij het verbond van de groote vloedmacht?

Het van imperialisme, de door de wereldcrisis verscherpte drang naar expansie, zij verzoeken het oorlogsgesprek. Het laat ons koud en Mussolini of Briand overwinnen. Wij willen hen allen verslaan. Mussolini en Briand, Zörgiebel en Hitler.

Beiden, democraten en fascisten, staan het proletariaat naar het leven. Beiden bedreigen de wereld met nieuwe conflicten. Het proletariaat mag zich niet opnieuw als imperialistisch werktuig laten misbruiken.

Fascisme en democratie, beiden zijn vormen waardoor de bourgeoisie heerscht. In de systemen der moderne imperialistische politiek worden zij de rookschermers waaraan zich de kapitalisten, de expansie-politiek van elkaar bestrijdende kapitalisgroepen voltrekt. In ieder geval mag het proletariaat zich voor geen beide laten afschieten.

Engeland.

Een belangrijk politiek element in de ontwikkeling van de huidige tijd, vormt de voortgaande ontwringing van het Britsche wereldrijk. Zij is daarom van zoo groot belang voor de wereldontwikkeling naar de proletarische revolutie, omdat het juist de eenheid van het Britsche imperium is die de Engelse arbeidersklasse, ondanks de vreeselijke werking van de nu reeds sinds meer dan 10 jaren heerschende economische crisis nog steeds tot een zoo onderworpen werktuig van het Britsche imperialisme maakt. Hoe gewillig een werktuig blijkt zeker uit het feit dat nu reeds weer zoo langen tijd het kabinet Mac Donald, in naam van de Engelse arbeiders, de algemeene belangen van het Britsche imperialisme kan binven behartigen.

Daarom is de langzame ontwringing van het Britsche rijk, onder invloed van het moderne tempo der kapitalistische ontwikkeling, een revolutionerende factor van den eersten rang. De beide rijks-conferenties, die met de dominions en de „Ronde Tafelconferentie“ zijn van die ontwringing nieuwe bewijzen geweest. Vooral de Ronde-Tafel-conferentie, waar in hoofdzaak Indische vorsten aanwezig waren, heeft bewezen hoe ver de verwijdering tusschen het „Moederland“ en Indië, d.w.z. de opkomende en voor nationale zelfstandigheid strijdende Indische bourgeoisie, reeds doorgetrokken is. Het is dan ook niet meer dan vanzelfsprekend, dat Mac Donald in zijn openingswoord, den koning welkom heetend, zaid dat men loyaal tegenover de kroon moest staan, daar deze meer en meer het bindmiddel van het Britsche wereldrijk geworden is. Inderdaad neemt de betekenis van de kroon als imperialistisch Rijks-eenhedenstijl in Engeland met den dag toe. Ook de kroon echter zal, hoe „loyaal“ Mac Donald er ook tegenover staat, op den duur de ontwringing van het wereldrijk niet kunnen tegenhouden. Deze ontwringing steunt immers op de groeiende belangen tegenstellingen tusschen de verschillende kapitalisgroepen die nu steeds in het Britsche rijk staatkundig verenigd zijn. De Engelse bourgeoisie, die dit gevaar voor haar klasse positie zeer wel inziet, doet dan ook alles om de imperialistische idee van de rijkseenheden te bevorderen. Protectie en het kunstmatig drukken van buitenlandse producten, vormen haar voornaamste wapenen.

Ook in de kringen van de britsche officiele arbeiders-beweging neemt de imperialistische drang naar protectie sterk toe. Het congres van het I.V.V. in Stockholm moge al een lange resolutie tegen protectie hebben aangenomen, men weet maar al te goed dat praktisch de nationale groepen van het I.V.V. even hard als „hun eigen“ bourgeoisie opkomen voor protectionisme. Ook in Engeland is dit zoo. Mac Donald, noch zijn zijderen kanselier Snowden, hebben iets aan de moordende werking van de crisis op de Engelse arbeiders kunnen veranderen. Integendeel is het aantal werklozen gedurende de laatste jaren nu verduubeld en bedreigt thans officieel reeds meer dan 2 miljoen arbeiders. Evenals Brüning in Duitschland en Mussolini in Italië is nu ook onder het bewind van Mac Donald het offensief van de Engelse arbeiders begonnen. De spoorwaarbeiders zijn het hier het eerst als slachtoffer moeten vallen.

Ook op het levens-peil van de mijnwerkers wordt thans van de zijde der mijnbezitters een offensief begonnen, dat vóórdat het tot een werkelijk verdediging van de kant der arbeiders kwam, reeds tot een nederlaag leidde. De mijnwerkers wilden een derde van het loon verlagen. Het eindresultaat zat er wel iets anders uitzien. Maar hebben de mineijneers van den aasvang af niet bewust „overvraagd“?

Dit schijnt methode te worden, zoodat de vakvereenigingschef, ondanks herhaalde aaderlagen van de

arbeiders, toch ook nog „overwinningen“ kunnen boeken. Men ziet, ook hier is er inderdaad geen verschil tusschen de „burgelijke democratie“ van Brüning, het fascisme van Mussolini en de Labour-democratie van Old Mac, die meer en meer de gevengene van de Engelse bourgeoisie is geworden. Er gaan dan ook reeds stemmen op, om de nationale eenheid die reeds op de beide rijksconferenties praktisch bereikt was, naar binnen en buiten nog sterker te maken. Sommige leden van de Labour-partij, o.a. de vroegere Labour-minister J. M. Molesley, voeren bestrijdingen met conservatieve en liberalen, om te komen tot een nationaal kabinet. Inderdaad zou dit onomwonden met de toestand van nu overeenstemmen dan de huidige regering Mac Donald.

Of deze „nationale regering“ er komen zal, hangt echter af van de vraag of de „uterste noodzaak“ van de ontwringende werking van de crisis, deze volkomen openlijke inschakeling van Labour in het imperialistische samenstel noodzakelijk en voortdurend zal maken.

Voorrijp echter zal de Engelse bourgeoisie Labour nog wel „alleen“ laten regeren, oetsoom allerlei teekenen wijzen op een toenemende extreem-imperialistische pro-actie-politiek. Deze imperialistische politiek van Mac Donald, komt als rijkspolitiek o.a. ook sterk naar voren in de kwestie van Palestina.

„Dat het Engelse imperialisme in deze kwestie zijn woord brak is op zich zelf niets verwonderlijk, dat het echter uit angst voor de haat van de Arabieren, in Palestina, tot een dergelijke politieke draai moest overgaan is wel van belang. Het joodsche Palestina moest Engeland de zekerheid van een vaste en veilige verbinding met Indië bieden. Uit angst voor het Moghedaansche verzet in Indië zelf, wordt de Engelse regering nu gedwongen zich draai te nemen.

Den joodschen arbeiders die zich door het demagogische nationisme der Zionistische bourgeoisie lieten leiden om een werking van het Britsche imperialisme te worden, zij dit een teeken dat in dezen tijd van verscherpt imperialisme en kapitalistische crisis, het nationisme geen middel in den strijd voor de bevrijding der menscheit zijn kan. Slechts de proletarische anti-imperialistische klassenbeweging, kan de menscheit behoeden voor de monstrachtige gevaren die haar door het imperialisme bedreigen.

HOLLANDSCHE LEIDERS

Wijnkoop en Kitz.

De broeders in leiderschap Wijnkoop en Kitz moeten eens worden besproken want ze behooren immers tot de pronkvallen in Holland van het „revolutionaire parlementarisme“.

Wijnkoop dan treed nu weer op voor C.P.H. schrijft ook weer in „De Tribune“, en hoe fraai, hij doet zelfs meent uit aan zijn voorlaatste partij-genooot Visser, c.p.s. die weigerden de biecht af te leggen.

„De biecht, ja, aan de priester kan je dan nog vertellen wat je kwijt wil zijn maar de priester van de 3e Internationale maken je biecht netjes voor je klaar en die moet je dan in het openbaar afleggen.

Zoo moest Wijnkoop die het steeds het beste wist en de C.P.H.-leiders voor kwajongens, leugenaars, nietswetters, contra-revolutionairen en wat al meer uitmaakte, thans op eisch van diezelfde leiders in het openbaar verklaren: dat alles wat hij totnu toe zoodanig mondeling als schriftelijk had gedaan: „objectief leidend naar reformisme, verstand, contra-revolutie“.

Deze walgelijke vertooring in het openbaar voor de oogen en ooren van de geldzakrepubliek, opdat er weer rust kwam in de metaal-industrie. Hij wist de „twee strijdende partijen“, de metaalbaronnen en — inplaats van de arbeiders — de vakvereenigingsbonzen weer bijeen te brengen. Het resultaat van de beraadslagingen van „beide strijdende partijen“ was dat de benoeming eener kleine commissie werd overgegaan, bestaande uit „vertegenwoordigers van beide partijen“, bonzen en metaalbaronnen, geen stakende arbeiders.

Deze commissie besloot tot een compromis dat hier op neerkwam: Het werk wordt onmiddellijk op de oude voorwaarden hervat. Slachtoffers worden niet gemaakt. Instelling van een nieuw scheidsrecht, bestaande uit drie „onpartijdigen“, door den rijksminister van arbeid te benoemen.

Als voorzitter zou fungeren de vroegere katholieke minister van arbeid Brauns. Op de afspraak van deze commissie, welke uiterlijk in de eerste week van November geveld moest zijn, bestond g en beroep. Beide partijen, werkgevers en arbeiders hebben zich onvoorwaardelijk aan de afspraak te onderwerpen.

Zie daar hoe dit gezegende product der democratie er uit zag. Is het niet „al te constructieve socialisme“ in de praktijk? Nee, dit is dan toch maar vrij wat vruchtbaar dan dat oude „critische socialisme“.

We gaan voort!

Voor zulk een compromis, voor dit program van verraad van wat zich nog altijd veroorloofd „arbeiders-vertegenwoordigers“ te noemen, wisten de bonzen, dat stel bedragers, de meerderheid van de stakende metaalbewerkers te winnen. Die meerderheid was er dan ook naar: 32000 tegen, 40000 zogenaamd voor het compromis. Een stemmenverhouding die verkregen werd, doordat de bonzen, de arbeiders dwongen als overlop te stemmen. Zoo maakten de bonzen de discussie over hun voorstel onmogelijk.

Merkwaardig wat een afkeer deze heeren, democratisch of niet, tegenwoordig van arbeiders-discussie hebben. Misschien een beetje bang van geworden heeren? Maar behalve het smoren van arbeiders-discussie heeft het moderne bonzenzinnig nog meer wapens in zijn democratisch arsenaal. Een groot aantal stakers werd

voorstel van Mevr. v. Zelm, om de werklozen-toeslag te verhogen op f. 2,50. Deze meening omtrent dit reformistisch gedoe kent men, maar wat deed Kitz, „de vertegenwoordiger van het revolutionaire-proletariaat“? Hij moest voorstaan, da's vast! Maar hij moet als commissie-leider toch solidair zijn met de bourgeoisie, die ook vast, nietwaar? Hij kan toch niet stemmen voor iets wat de commissie niet in het belang der gemeentefinancien vindt. Een lastig geval waar Kitz wel raad op weet: hij had geen tijd voor die werklozen toen het voorstel in stemming kwam, hij was afwezig, da's vast, want hij moest naar een vakbunnsvergadering of zoiets!

Zoo hield hij het vertrouwen van de bourgeoisie en dacht de werklozen toch om den tuin te hebben geleid.

De Heeren hebben gebiecht, Wijnkoop in het openbaar, Kitz ongewild, de „kameraden“ hebben het van te voren klaar gemaakt en voor de rest gesanctioneerd. Wie zal de Heeren leiders nu nog vertrouwen, wie zal nog kunnen gelooven aan het revolutionaire van de hun steunende organisatie?

Klassenegenoten, keert ze toch eindelijk den rug toe laat die leiders die hun masker zelf hebben afgegooid, hun verdraders-rol niet langer spelen. Lid blijven b. teekent mede-verantwoording voor dit gedegenereerde spel met de revolutionaire strijd.

Weg met deze steunpieren der bourgeoisie, schaaft U om de Komm. Arb. Partij!

STAKING DER BERLIJNSCHE METAALBEWERKERS

Al is de Berlijnsche metaalbewerkerstaking reeds eenige weken beëindigd, zoo is het toch in het belang der proletarische klassen strijd noodzakelijk, dat wij arbeiders-communisten alsnog onze beoordeeling van dit conflict uiteenzetten. Het verloop der staking zoowel als de tactiek van de vakorganisaties zijn het sterkste bewijs er voor, dat de arbeidersklasse met de oude vakbewegingstaktiek nog slechts van nederlaag tot nederlaag kan gaan.

De aanleiding tot het conflict is bekend.

De Duitsche kapitalisten, aangevoerd door de metaalbaronnen van Berlijn, trachten door loonsverlaging het levenspeil van de arbeidersklasse om laag te drukken. Zij bevelen hierdoor de crisis in de metaal industrie te willen overwinnen en zij wilden daarom een loonsverlaging doordringen van maar even 15%. De arbeiders weigerden d zee loonsverlaging te aanvaarden. Op 10 October 1931 volgde de uitdrukking van het massale opgetreden officiele scheidsrecht, dat bepaald, dat ingaand 3 November 1931, alle betrokken arbeiders bezet 25 jaar 8% loonsverlaging zouden krijgen en de beneden dien leeftijd 6% van hun loon moesten inboeten.

De meerderheid van de vijfdaagsche comédie die de nieuwe Rijksdag moet voorstellen, moest om de arbeiders vijandige betekenis van het moderne parlementarisme te bemantelen, het voorstel er door krijgen dat de gelane scheidsrechtelijke beslissing geen kracht van voortige verbintenis kreeg. En de metaalbewerker stakten daar. Maar regeringschef Brüning, inmiddels door den steun der sociaal-imperialisten bijna dictator geworden, zat niet stil en deed alle moeite om zich zelf, de metaalbaronnen en de leiders van de metaalbewerkerbond van de staking af te halen. Opdat er weer rust kwam in de metaal-industrie. Hij wist de „twee strijdende partijen“, de metaalbaronnen en — inplaats van de arbeiders — de vakvereenigingsbonzen weer bijeen te brengen. Het resultaat van de beraadslagingen van „beide strijdende partijen“ was dat de benoeming eener kleine commissie werd overgegaan, bestaande uit „vertegenwoordigers van beide partijen“, bonzen en metaalbaronnen, geen stakende arbeiders.

Deze commissie besloot tot een compromis dat hier op neerkwam: Het werk wordt onmiddellijk op de oude voorwaarden hervat. Slachtoffers worden niet gemaakt. Instelling van een nieuw scheidsrecht, bestaande uit drie „onpartijdigen“, door den rijksminister van arbeid te benoemen.

Als voorzitter zou fungeren de vroegere katholieke minister van arbeid Brauns. Op de afspraak van deze commissie, welke uiterlijk in de eerste week van November geveld moest zijn, bestond g en beroep. Beide partijen, werkgevers en arbeiders hebben zich onvoorwaardelijk aan de afspraak te onderwerpen.

Zie daar hoe dit gezegende product der democratie er uit zag. Is het niet „al te constructieve socialisme“ in de praktijk? Nee, dit is dan toch maar vrij wat vruchtbaar dan dat oude „critische socialisme“.

We gaan voort!

Voor zulk een compromis, voor dit program van verraad van wat zich nog altijd veroorloofd „arbeiders-vertegenwoordigers“ te noemen, wisten de bonzen, dat stel bedragers, de meerderheid van de stakende metaalbewerkers te winnen. Die meerderheid was er dan ook naar: 32000 tegen, 40000 zogenaamd voor het compromis. Een stemmenverhouding die verkregen werd, doordat de bonzen, de arbeiders dwongen als overlop te stemmen. Zoo maakten de bonzen de discussie over hun voorstel onmogelijk.

Merkwaardig wat een afkeer deze heeren, democratisch of niet, tegenwoordig van arbeiders-discussie hebben. Misschien een beetje bang van geworden heeren? Maar behalve het smoren van arbeiders-discussie heeft het moderne bonzenzinnig nog meer wapens in zijn democratisch arsenaal. Een groot aantal stakers werd

van de stemming over „hun“ compromis uitgesloten, waaronder niet minder dan 30000 van de A.E.G., die de ruggespraak van de staking uitmaakte.

O, wanneer komt de vakbeweging bezint op de heerlijkheden die de heerlijkheden van de democratie in de vakbeweging bezint? Doch met deze maatregelen waren de heeren nog slechts aan het begin van hun in het belang van den Brüning-staat en van de metaalbaronnen te verrichten diensten, ten koste van de arbeiders. Wij stellen vast dat diezelfde heeren die als arbeidersleiders in deze staking optraden, de steunpieren zijn van het kabinet Brüning, de regering van de loonafbraak. Hoe kunnen, algezien van de algemeene vraag of de arbeiders op de basis van de oude strijdvormen en eischen nog iets kunnen winnen, hoe kunnen, vragen wij, arbeiders met dergelijke kerels als leiders ook maar iets winnen? Het eerste parool van de arbeiders, als zij weer van de nederlaag naar de overwinning willen gaan, moet luiden: Weg met de bonzen van alle kleur en richting!

Verder vestigen wij de aandacht er op, dat reeds bij den aanvang der staking de bonzen niet alleen zeer laag gestemd waren, doch zelfs berichten liden eerders te verzwakken. Zoo o.a. de mededeeling die de stakende werkers zelf hebben afgegeven, dat slechts 40% der stakende georganiseerd waren. Deze mededeeling werd kennelijk gedaan om de arbeiders af te schrikken en nuw te maken. In deze situatie was zij op zich zelf reeds verraad.

We willen wel zeggen dat wij haar ook als een leugen beschouwen. Wij nemen niet aan dat in Berlijn in het metaalbedrijf slechts 40% georganiseerd zouden zijn. Of het moest zoo zijn, dat de arbeiders in massa de vakbeweging los laten en tot eigen klasse-organisatie waren gekomen. Maar zoo is het heugen nog niet. Dus moeten we aannemen hier met een leugen te doen te hebben. Een leugen tegen de strijd der arbeiders.

De arbeiders gingen dan in de fabriek terug, behalve zij die door de metaalbaronnen ontslagen werden — een groot aantal arbeiders — omdat zij ongewenschte elementen zouden zijn. Zoo vatten de kapitalisten het compromis op, volgens welke geen slachtoffers mochten worden gemaakt. Zoo iets durven de bonzen ons dan later nog als overwinningen voorzetten. Zij moesten stukken in hun overwinningen.

De regering benoemde intusschen een scheidsrecht waarvoor Prof. Sinzheimer, lid van de Soc. Dem. Partij, de partij die de Duitsche revolutie vermoorde. Deze is er is dus mede verantwoordelijk voor de loonsverlaging der Berlijnsche metaalbewerker. Men dank hier niet te gering over, deze nederlaag betekent mede de inzet van een algemeene aanval op het Deutsche proletariaat! De verantwoordelijkheid voor deze gelijke aanval op het Deutsche proletariaat blijft voor de SDP., ook al tracht „Het Volk“ de aandacht van de hoorders af te leiden door de schuld op Brüning te werpen.

Brauns had een onderhoud van ca. anderhalf uur met Brüning, waarna al zeer spoedig de ongeluks-uitspraak van het scheidsrecht viel, die luidde:

1e voor de tijd van 17 November tot en met 18 Januari 31 worden alle loonen met 3% verlaagd.

2e ingaande 19 Januari 31 worden de loonen voor allen verder verlaagd en wel voor hen Eeneden 18 jaar nogmaals met 3%, voor hen van 18 jaar en daarboven met 5%.

Dit zijn de voornaamste punten van de beslissing. Wij gunnen de heeren van „Het Volk“ de lagubere grap dat Siegelwafel en Brüning aan onzichtbare draden trokken, aan het andere einde waaraan de „scheidsrechtlers“ zaten. Zoo hoopten de heeren de arbeiders achteraf met hun „democratische“ instellingen.

Ook Sinzheimer, vertegenwoordiger van SDP. en moderne vakbeweging, werd immers door deze onzichtbare touwtrekken bewogen. Wij blijven onder de aandacht der arbeiders brengen, dat de sociaal-democratie en de moderne vakbeweging verantwoordelijk zijn en blijven voor de nederlaag der Berlijnsche metaalbewerker en voor alle ellendige gevolgen die deze nederlaag voor de Duitsche arbeiders zal hebben.

Zij zijn het die het scheidsrecht gewild en mogelijk gemaakt hebben. Zij zijn verantwoordelijk voor het bestaan van het Brüning-regime, dat zij niet wilden laten vallen. Die doortrapte bedragers.

En als, ondanks dit alles, Fimmen in „De Socialist“ van Vrijdag 14/11/30 onder het storven van kroko-dilentranten, de hoop uitspreekt dat de arbeiders, ondanks grenzeloze, verlaarbare en gerechtvaardigde verbittering „hun“ organisatie niet zullen verlaten, dan kunnen wij dat van dezen bons best begrijpen. Hij die zelf de arbeiders niet wil organiseren voor het communisme, voor de proletarische dictatuur, doch voor de burgelijke democratie, die de waardige chefs van de officiele soc. democratie, in tegenstelling tot deze Fimmen zeggen wij tot de arbeiders: Weg met de vakvereenigingen!

Vernietigt dit! Zij voeren je van nederlaag tot nederlaag. Op voor je eigen klasse organisatie in de bedrijven! Op voor je eigen organisatie van de revolutie!

Behalve de sociaal-democraten en de moderne vakbeweging, traden in deze stakingsbeweging ook twee andere groepen op: de nationaal-socialisten en de K.P.D.

De partij van Hitler bedreigde ieder lid, dat tijdens de stakingen zou onderkruipen, met roeyment. Waarom deed Hitler dat? Waarom zou arbeiders-vriendelijk? Om de massa niet weer direct te verliezen, die uit terugstelling over de politiek der soc. dem. naar Hitler waren gelopen. Toen de Saksische metaal-industrieën, Hitler hierover aanvielen, gaf hij dit als reden op. Men ziet, onder de heerschappij van Hitler zou het er voor de arbeiders waarlijk niet beter uitzien als onder die van Brüning of Sievering, arbeiders-bedragers allemaal.

Ook de paradijzen van de K.P.D. wijzen in deze richting. Deze partij was tijdens de verkiezingen opgevallen door een uiterst nationalistisch program, als reactie op Hitler. De leiders van de K.P.D. maakten van de staking gebruik om weer eens met „eigen vakvereenigingsleiders“ op te komen zetten. Ook zij wisten geen nieuwe tactiek, geen nieuwe organisatie vordende oude bonzen, door nieuwe te vervangen.

Het voorbeeld en de nederlaag van de Berlijnsche metaalbewerker, bewijzen dat in de tijd van verscherpe crisis, de arbeiders nog slechts om alles kunnen strijden, willen zij winnen. Elke andere tactiek leidt tot nederlaag, onderwerping en ellende.

Om alles, niet om een deel moet nu gevochten worden. De macht aan de arbeiders in het bedrijf en den staat! Ziedaar de doelstelling waardoor het proletariaat op den duur weer zal kunnen winnen.

De klasse-organisatie in het bedrijf, ziedaar de organisatie, waarmee de arbeiders weer naar den aanval, weer naar de overwinning kunnen gaan.

Met de oude organisaties lijnen de arbeiders steeds nieuwe nederlagen. Met de oude organisaties worden zij neergetrapt.

Op voor de proletarische klasse-organisatie!

IMPERIALISME, VLOOTWET EN PARLEMENTAIRE COMEDIE I

De toenemende imperialistische tegenstellingen, drijven ook de Nederlandsche bourgeoisie, die nu eenmaal een van de grootste koloniale rijken der wereld beheerscht en uitbuut, steeds verder den weg om van sterker bezweping. Een imperium als het Nederlandsche rijk kan niet bestaan zonder een vloot die in staat is, in samenwerking met andere imperialistische groepen, het rijk te verdedigen. Natuurlijk zou het voor de Nederlandsche uitbuutiers zoowel financieel en politiek vrij wat voordelig zijn indien zij het gehele reusachtig, bijgevoerde koloniale gebied zonder sterkere bewapening op den duur voor zich konden behouden. Maar dit is in onzen tijd onmogelijk.

Hoe nuttig huichelarij en vredescomédie ook mogen zijn om de volksmassa in slaap te sussen, met deze zaken alleen houdt men thans geen wereldrijk bijeen. De eischen van de reusachtig opgevoerde imperialistische ontwikkeling stellen de heerschende klassen voor de keuze om zich, naast de comédie der vreedelievendheid tot de tanden te wapenen, of als imperialistische macht naar den kelder te gaan. Dit zijn de drijfveren van het vlootuitbreidingsplan, dat de regering van den „Edelman die voor het volk werkt“, heft weten door te zetten.

Opvallend is het dat van de zijde onzer nationale S.D.A.P., in de geheele „actie“ tegen de vlootwet, over dit uitgesproken imperialistische karakter, van het sterker opzettend Nederlandsche militarisme geen woord is gezegd. De partijchefs die partij zijn er op uit, de voorstelling van een vreedelievende Nederlandsche bourgeoisie te versterken. Dit is de eerste groote leugen van de S.D.A.P. in deze „actie“. Een partij die zelf het imperialisme nietterdaad steunt, en partij die de onderwerping van de Indonesische volksgezondheid wil bestendigen, zulk een partij is, welke praatjes zal ook overigens moge ten beste geven, mede verantwoordelijk voor het Nederlandsche imperialisme. Het is juist dit koloniale bezit dat onze militaristische scherprijpers met den dag dwingt zich in de kaart te laten kijken.

De koloniale rijk is het ook dat het gevaar, ja de zekerheid dat Nederland in den komend-n wereldoorlog meegesleurd zal worden, veroorzaakt. Niet de kwestie van de geschonden onafhankelijkheid van de grenzen in Europa, waarover de heer Albarada het zoo druk had, is het die ons in den hellekuil van den allesvernietigenden oorlog zal storten, doch het bezit van een zoo reusachtig koloniaal rijk als Indonesië en West-Indië vormen, zal het Nederlandsche volk in den oorlog slepen. Daarom zijn dan ook alle vergelijkingen waaraan partij-chef Albarada, en in navolging van hem ook de mindere goden, met landen als Denemarken of Zwitserland, niets dan grove demagogie. Daargelaten om Denemarken inderdaad steunt, heeft, wat gezien de sterke „politievloot“, nog wel een enigszins dubieuze kwestie is, moet worden vastgesteld, dat noch de positie van Denemarken, noch de geografische en politieke samenstelling van dit land zelfs maar in de verrie met het inderdaad reusachtige Nederlandsche imperium te vergelijken zou zijn.

Minister Deckers heeft dit uitgesproken imperialistische karakter van den Nederlandschen Staat en van zijn vlootplan, met onbegrijpbaar gegevens blootgelegd. De imperialisten zijn in deze zaken, gedwongen door de macht van de „democratische“ massa, op den lenen reëler dan de „democratische“ massa, op den lenen eenige die gegevens: De verbindingslijnen tusschen het „Moederland“ en de overzeesche gebieden bedragen voor Frankrijk 33.850 vierkante veld Nederland 24.000 dus 70 pCt. van die van Frankrijk en niet minder dan 24 maal meer dan die van Denemarken. De bevolking van het fransche koloniale Rijk bedraagt 60 miljoen menschen, die van het Nederlandsche koloniale rijk eveneens. Daarentegen bedraagt dat van de overzeesche kustlijnen is voor Frankrijk 30.000 K.M. Voor Nederland 40.000 reeds 49.000 K.M. Dit is dus meer dan anderhalf maal zoveel. Vertegenwoordigt de handel van Indonesië

met het uitsluitende „Moederland“ reeds eenderde van de handel der fransche kolonien met het „Moederland“, de handel van de door Nederland onderworpen, overzeesche gebieden met het buitenland is niet minder dan 1/3 maal zoo groot als die van de fransche kolonien met het buitenland. Uit deze weinige feiten blijkt wel hoe reusachtig het imperialistische rijk der nederlandsche bourgeoisie is, en hoe sedere vergelijking met Denemarken mank gaat. Het is dit imperialistische rijk dat het oorlogsgevaar voor Nederland zoo reusachtig groot maakt. Daarom is het dan ook een leugen als de heer Albarda, die natuurlijk grens moede deed om tegen dit zware geslacht van imperialistische feiten iets in te brengen, in de kamer verklaarde dat de nederlandsche regering er „natuurlijk, niet aan dacht een oorlog te ontketenen“. Dat is niets dan van de oude sociaal-patrietische taktiek van voor den wereldoorlog, toen het ook overal heette dat de „eigen“ nationale bourgeoisie, geen oorlog wilde „ontketenen“.

Dit is de imperialistische stem van de nationale bourgeoisie. Natuurlijk zal de nederlandsche bourgeoisie geen oorlog „ontketenen“. Althans niet in dien zin. Het zij den oorlog zal verklaren. Met een kleine groep als de nederlandsche bevolking in Europa nu eenmaal is, kan men het geroefde natuurlijk beter rustig in bezit houden, dan in een oorlog de kans te loopen het geroefde te moeten verliezen. In dezen zin zal dus het nederlandsche kapitaal niet zoo licht tot een agressieve oorlogspolitiek overgaan.

Tot op zekere hoogte bevindt zich de Engelsche bourgeoisie in een soortgelijke positie. Ook deze zou het liever zien, dat zij haar imperium rustig kan uitsluitend en uitrooven. Maar het is „duidelijk“ dat dit niets af doet aan het feit dat de nederlandsche bourgeoisie wel noodplichtig is aan de imperialistische politiek die tot een nieuwen wereldoorlog voert. In dezen reelen zin van het woord helpt het nederlandsche kapitaal en haar regering dus wel mee aan het „ontketenen“ van een nieuwen oorlog. Trouwens wij wijzen er op dat niet alleen door het bezit van Indonesië, de nederlandsche bourgeoisie een positief imperialistische, dus naar den oorlog drijvende politiek voert.

Het feit dat de nederlandsche bourgeoisie een zoo belangrijk aandeel heeft in de imperialistische drijving van de Koninklijke Shell Petroleum-prop, onder leiding van scheepspluier Deterding, bewijst dit eveneens afdoende. Overigens zou zonder het bezit van Indonesië dit brutale optreden van de hollandsche petroleum-magnaten niet goed mogelijk zou zijn. Ook dit is dus een leugen van de sociaal-patrietische propaganda, als er beweerd wordt de nederlandsche regering voert geen agressieve politiek. Waar, zouden wij partijchef Albarda willen vragen, is de regering, die ooit het agressieve karakter van haar politiek erkent heeft? Ze hebben het altijd stuk voor stuk ontkend en de tegenstander als den aanvaller voorgesteld.

Deze taktiek is al evenzeer noodzakelijk voor het doorzetten eener imperialistisch aanvalspolitiek, als de bewapening zelf. Zij is noodig om de massa's voor eigen imperialisme te winnen. Het verzorgen van het imperialistische karakter van de nederlandsche politiek, en het ontkennen van het agressieve karakter van het optreden van het nederlandsche kapitaal, zijn beide leugens, die moeten dienen om de onderwerping van het proletariaat aan de nationale bourgeoisie grooter te maken. Dat de heeren van de S.D.A.P. zelf ook voor de verdediging van Indonesië zijn, dat zij dus het belangrijkste doel van de nederlandsche buitenlandse politiek, het behoud van Indonesië, ondersteunen bleek uit de volgende opmerkingen door den heer Brautigam in de tweede kamer gemaakt: „Het zal zeer wel mogelijk zijn, aldus deze collega van Albarda, „met een uitgave van pl. m. 75 miljoen gulden ten volle een vloot te hebben, die als politievloot buitengewoon goede diensten zou kunnen bewijzen zoo als de regering thans meent dat deze vloot moet bewijzen.“

Openlijker kan het toch wel niet verklaard worden hoezeer de heeren chefs van de S.D.A.P. de nederlandsche bourgeoisie in haar meest imperialistische en gevaarlijkste politiek steunen.

Niet alleen de vloot zal haar „buitengewoon goede diensten“ in imperialistische zin bewijzen, doch ook de heer Brautigam bewijst haar die.

Het behoud van Indonesië is een bedreiging van het leven der nederlandsche bevolking. Zoals Mac Donald en zijn helpers de imperialistische politiek van de Britische bourgeoisie steunen en alle gepraat ten spijt een agressieve, een oorlogspolitiek voeren, zoo ook de nederlandsche collega's van Mac Donald, de Albarda's. Door hun bedriegelijke voorstellen omtrent het nederlandsche pacifisme, steunen zij het imperialisme. Van dezelfde waarde is de andere bewering door den partijchef van de S.K.A.P. gedaan, n.l. dat Nederland zich „toch niet zal kunnen verdedigen“, daar het tegen het militarisme van de grootmachten niets in te brengen zou hebben. De regering zou dus niet haar vlootplan „het geld in het water smijten“.

Beide beweringen zijn in strijd met de werkelijkheid van onzen tijd. Beiden vlootplan is logisch voort uit de voorafgegaane bewering dat de nederlandsche regering geen agressieve politiek zou voeren en uit het verzorgen van het imperialistische doel van de nederlandsche politiek.

Niemand denkt er aan te beweren dat Nederland alleen zou kunnen standhouden in een imperialistischen oorlog. Maar dat wil niet zeggen dat de machtsontwikkeling niet leidt tot bondgenootschappen, waarin het nederlandsche rijk in Europa en in Azië tezamen, een belangrijk factor kan zijn. Een imperialistische politiek kan voor de nederlandsche bourgeoisie en niet voor haar alleen, slechts een politiek van bondgenootschappen zijn. Daarmede valt het praatje van den heer Albarda.

Maar het is duidelijk dat imperialistische bondgenooten eventueel militaristische eischen zullen stellen. Men moet dan aan het bondgenootschap met de nederlandsche bourgeoisie toch ook militair voordeel hebben. Anderzins kan op den duur het nederlandsche kapitaal evenmin zonder deze imperialistische bondgenootschappen wil het zijn roovermacht in Indonesië handhaven. In alle opzichten staat dus de redeering van den heer Albarda tegenover de imperialistische

werkelijkheid. De nieuwe bewapening in Nederland is niets dan de inzet eener nieuwe last in een agressieve nederlandsche politiek. De bewering dat de regering het geld in het water wil smijten is dus werkelijk al te doorzichtig. Voor de aangegeven imperialistische politiek wil de regering een versterking van het militarisme. Dit is de reële imperialistische politiek van deze regering. Daartegen kan slechts een reële anti-imperialistische taktiek als verweer gesteld worden. Als verweer en als aanval. Want het is niet waar dat in den strijd tegen het imperialisme en het leven bedreigende imperialisme, het proletariaat zich slechts moet verweren. Neen, ook hier is de aanval; het agressieve revolutionaire optreden van het proletariaat als klasse, de enige mogelijkheid tot redding. Het verweer, in welken vorm ook is hier toe niet voldoende.

Is eenmaal een oorlog uitgebroken, dan kan geen enkel door reformisme in slaap gesust proletariaat hieraan voorloopig iets veranderen. Dan zullen er weer miljoenen klassegenooten afgeslacht worden. Daarom vooral moet het proletariaat in den strijd tegen het imperialisme in den aanval staan.

Als het proletariaat echter een agressieve anti-imperialistische strijd wil voeren, moet het beginnen met het nationalisme, dien grondslag van elke imperialistische politiek af te wijzen. Welnu, de heer Albarda heeft het nationalisme als grondslag van zijn partij weer eens met den meesten nadruk verdedigd, toen hij in de tweede kamer zei: „De S.D.A.P. is met volle overtuiging bereid werkzaam te zijn in het belang van het behoud of het herstel der nationale onafhankelijkheid“. Oopenlijker kan de solidariteit met de nederlandsche bourgeoisie, kan de onderwerping aan het imperialisme niet worden ongesproken. Het nationalisme wordt door de chef van de S.D.A.P. gebruikt als middel tot onderwerping van de massa's. De actie tegen de vlootwet is niet slechts een schijn-actie, zij is een onderdeel van de campagne die moet dienen het proletariaat als gewillig imperialistisch werktuig te blijven gebruiken.

Wij willen alle technische beschouwingen, die de heeren aan de vlootplannen wijden, thans buiten beschouwing laten. Zeker is, dat de discussie ook op dit punt bezeten heeft, dat de plannen van Deckers wel degelijk positief getuigen in zich dragen. De heer Deckers ontdeedte dat ook niet den meesten nadruk, dat „zijn kruiser“ zwak zou zijn en dat de verdediging van Indonesië zoo hopeeloos zou zijn als de „pacifisten“ het voorstellen. Natuurlijk sprak ook hij niet over de eventuele bondgenootschappen. Over zoo iets spreekt men niet, zoo iets doet men „Basta“!

Naar men weet heeft dit imperialistische spel nog een na-spel gehad. Verschillende heeren, vooral van anti-revolutionaire zijde, hebben n.l. den heer Albarda getracht het vuur aan de schenen te leggen, in de kwestie van de landbouwverdediging. De heer Albarda draaide toen een tijdlang om de zaak heen. Zie dat zijn opmerkingen slechts betrekking hadden op het buitenland, en in draaide en spartelde als een kat die in het nauw zit. Doch ook de heer Albarda zou weer op zijn imperialistische pootjes terecht komen.

De eerste die medelijden met den armen „leider“ kreeg was de heer Marchant. Het week gemoed van dezen greppigen democraat werd aangedaan, door de benauwtheid waarin hij zijn vriend van de „roode democratie“ zich zag kronkelen. Als een brieschende leeuw — dit beeld past toch goed in het wapen van dezen nationalisten-democraat? — sprong hij voor het kronkelende katje Albarda en bruide het den „christelijken“ heeren toe: „De moderne arbeidersbeweging en de S.D.A.P. is sterk uitgegroeid. Zij neemt een zeer belangrijk deel van de maatschappelijke werkkraacht en het intellect van een groote massa arbeiders op. Zij is naar mate zij sterker werd en beter georganiseerd, meer verantwoordelijkheid gaan gevoelen en aanvaarden voor haar optreden. Zij houdt de arbeiders af van het gevaarlijke communisme. Als geregeerd hebben zij het communisme met kracht bestreden.“

Zoo bruide Leeuw van de nederlandsche democratie, zoo „ulde“ Marchant. Hierna schenen de in het nauw gebrachte Albarda weer wat opgeknappt, waarna de democratische Leeuw zijn collega's van de S.D.A.P. stroom om den mond smeerde en met een lieflijke stem vervolgde: „Als het regerings- en bestuursbestel is doorweven met vertegenwoordigers ook van deze partij, zal de staat het best tegen revolutionaire experimenten zijn beveiligd.“ Zoo is het. En dat weten natuurlijk de andere heeren even goed als de sluwe heer Marchant. Misschen weet de heer Duymaer van Twist het niet, maar daar is hij dan ook geëraald voor. Waarom stelden de rechtiche heeren dan toch al de vragen aan hun nationalisten Albarda? Om twee redenen: De werkelijke strijd tegen het imperialisme moet geknot, moet kapot gemaakt worden. Dit is de algemeene rede. De tweede is van kleiner politiek belang en betreft de mogelijkheid van een nieuwe „christelijke“ coalitie-regering.

Het is dan ook opmerkelijk dat de man van de uiterste noodzaak dat monseigneur Nolens noch aan de vragensteltte ij meedeeld, noch met eenig woord op de kwestie inging. Hij wilde zich blijkbaar niet binden. De anti-revolutionairen wilden daarentegen aan een eventuele katholieke-S.D.A.P.-sche samenwerking een „zaak“ in het wiel steken. Waarop komt nu de betekenis van het antwoord dat de in h.t. nauw gedreven heer Albarda tenslotte gaf neer?

Er wordt hierover een buitengewoon kabaal gemaakt in de pers van de S.D.A.P. Alle verraad, alle overgave aan militarisme en oorlog tracht men te verdrinken in een meer van frases. Men houdt zelfs nieuwe optochten. Voor de film. Het is met deze nieuwe optoch, als met de laatste verklaringen van partijchef Albarda daar de eerste niet „echt genoeg“ schenen, moesten ze over gedaan worden. Nu leken ze „net echt“. Zoo was het met „de optocht“ ook. De eerste, die de echte moest zijn, was niet „echt genoeg“. Daarom moest er een comédie op touw worden gezet. Die zou dan voor echt moeten doorgaan en de „echte“ moeten vervangen. Zoo is het ook met de slotverklaring van Albarda. Zij moeten doorgaan als het bewijs van echtheid van het pacifisme van de S.D.A.P.-sche bureaucratie, die door de eerste verklaringen wel wat geleden had.

Wij stellen echter vast dat de bourgeoisie gerust

kan zijn. Die is trouwens nooit ongerust geweest. Zij kent volkomen de waarheid van de woorden van den heer Marchant, die zoo precies de positie van de S.D.A.P. als schakel in het imperialistische samenstel kan schetsen.

Terwijl de heer Albarda zoogenaamd de nationale verdediging uitbude, hoe en op welke manier een eventuele mobilisatie zou „bestreoven“ worden zei hij er niet bij, haalde hij haar aan den anderen kant weer naar binnen toe.

Hij verklaarde n. l. niets nieuws te hebben gezegd of te hebben willen zeggen en deelde mede nog steeds op het standpunt te staan van de resolutie die zijn partij in 1928 had aangenomen en verzocht ter versterking hiervan deze resolutie op te nemen in de „Handelingen“. Hetgeen geschiedde. Wat zegt nu deze resolutie omtrent mobilisatie en landsverdediging? In deze resolutie leest men o.a. dat de S.D.A.P. en het N.V.V. verklaart, dat zij geen medewerking zullen verleenen tot een mobilisatie, indien het bevel daartoe als een drijven naar oorlog zou moeten of kunnen worden gekennmerkt of het oorlogsgevaar zou oproepen. Aldus de verklaring waar het op aan komt. Duidelijk genoeg niet waar? Wie rekening houdt met wat reeds boven opgemerkt is, n.l. dat geen enkele regering ooit zal erkennen dat „haar“ mobilisatie een „drijven naar oorlog“ zal zijn, die ziet hoe inderdaad de S.D.A.P. zich weer, evenals voor 1914 bereid verklaard „in het belang der nationale onafhankelijkheid“ het imperialisme te steunen.

Zoo weet de bourgeoisie precies wat zij aan de heeren van de S.D.A.P. heeft. Zoo worden de levensbelangen van de proletarische massa's gebruikt voor een parlementair politiek steekspel van de sterkste „soort“. De anti-revolutionairen willen de mogelijkheid van een versterking der coalitie voorkomen.

De S.D.A.P. is thans maar al te gaarne bereid om van „geschiktheid tot mede regeren“ de kwestie die hierbij naar voren gehaald is, af te zien. Het is voorloopig toch voor haar maar beter als „niet geschikt tot mederegeren“ gekenschetst te worden. In deze crisistijd kan zij beter niet de verantwoordelijk voor mederegeren aanvaarden. Het voorbeeld van Mac Donald en van de Scheidemann-partij zegt haar de „duidelijke“ genoeg. Best als de „uiterste noodzaak“ er is, zal de S.D.A.P. mede de regeringsverantwoordelijkheid dragen. Als rustige en loyale „oppositie-partij“ is zij voor de bourgeoisie van minstens zoo groot belang.

Maar het nederlandsche proletariaat staat tegenover de verscherpte imperialistische situatie, hulpeloos en verzwaakt. Het vertrouwen in de reformistische partijcheit en parlementaria is heelt de eigen beweging tegen het imperialisme vervangen. Eens zal de nederlandsche arbeidersklasse op vreemde wijze uit dien „pacifistischen“ droom ontwaken. Zal het eerst zijn als het te laat is?

VAN ONZE AFDEELINGEN. BONZEN-TERREUR.

Wij publiceren onderstaand bericht uit een manifest van onze Rotterdamse kameraden waaruit blijkt, dat ook de heere Sneevliet c.s. discussie van arbeiders vreezen en met geweld laten keeren. Deze bonzenhouding wript dan wel een eigenaardig licht op het protesteren tegen de geweldenaar van de C.P.H., waaraan de Sneevliet-centrale tegenwoordig zoo druk doet. Arbeiders! zorgt er voor dat het recht van vrije proletarische discussie weer ingevoerd wordt.

Dit recht is het voornaamste wapen om te komen tot zelfstandige beweging der arbeiders.

„Op de vergadering van het P.A.S. in het verkooplokaal op 25 November spraken de heeren Sneevliet en Smit.

Interrupties, een revolutionair recht, werd verboden.

Arbeiders mogen niet spreken, alleen bonzen, de vijanden der arbeiders.

Kamerada A. Bom werd bedreigd. Toen kameraad Kief zich voor debat op gaf, hielden de bonzen de knokploeg tot geweld op.

Onze p.g. Kief werd op ergelijke manier mishandeld en mocht niet meer aan het woord komen.

Bons Sneevliet verklaarde deze mishandeling op zijn plaats, want je moet je onderwerpen aan de leiding der meerderheid. Wie en wat die meerderheid was, is ons en de rest van de arbeiders op die vergadering onbekend. In een arbeiders-vergadering zullen de arbeiders behooren te bepalen, na discussie, waarover gedsussied zal worden. Een meerderheid die discussie niet heleten, is een onding.

Zoover is het reeds gekomen, dat Arbeiders-discussie niet meer geduld wordt.

Kameraden, begrijpt hieruit dat jullie de waarheid niet moogt hooren.

Binnenkort komen wij met eenopenbare vergadering. We zullen daar trachten aan te toonen de crisis van het Kapitalisme en de taak van het proletariaat.

Kameraden, dan zal jullie het duidelijk zijn, waarom de K.A.P.-mensen door het Kapitalisme en parlementairen vakverenigings bonzen worden neergeslagen.

Kapitalisme, parlementaire partijen en vakbewegingen vormen één front tegen het revolutionair proletariaat.“

De AFD. ROTTERDAM hield op 3 Dec. een goed bezochte cursusbijeenkomst over „Rusland“.

Uit de door arbeiders gevoerde discussie bleek de noodzakelijkheid van de bespreking van de kapitalistische lijn in de Russische politiek.

De AFD. AMSTERDAM belegde een openbare Vergadering op 10 Dec. over het „Ontwapeningsbedrog van de S.D.A.P.“. Hoewel de opkomst niet groot was, heeft ook deze bijeenkomst van arbeiders een na discussie gebracht die de K.A.P.-gedachte zeker zal versterken.

Sinds eenigen tijd is er ook een AFD. DEN HAAG die met onze krant flink werkt en met succes.

Kameraden, pakt aan, opdat onze krant geregeelder kan verschijnen.